

frem og tilbage over Spisestuens Gulv. „Jeg begriber ikke, hvad det er, han gaar og spekulerer paa. Han sidder hver Dag hernede saa tavs og udeltagende, som om der var overgaaet ham en stor Ulykke! . . . Kan du forstaa, hvad Grunden kan være, Ragnhild?“

„Aa,“ svarede Datteren roligt; hun var bleven siddende ved Bordet, tilbagelænet mod Stoleryggen, og saa' med tankefuldt sammenknebne Øjne ud gennem Vinduerne. „Det er vel ikke saa underligt, om han i Begyndelsen kan føle sig lidt tynget af sin Gærning. Han er jo endnu saa ung . . . og desuden har han maaske mærket, at hans Prækener ikke har vundet udelte Bifald hos Befolkningen.“

„Aa, for den Sags Skyld behøvede han dog virkelig ikke at gøre sig Bebrejdelser,“ svarede Provsten med Selvfølelse. „Og det er saamænd heller slet ikke den Slags Ting, der er i Vejen . . . i saa Fald var han sikkert kommen til mig med sine Bekymringer. Nej, jeg er bange for, at han gaar omkring og véd ikke rigtig Besked med sig selv. Der er noget ubeslutsomt over ham. Maaske har han sat sig fast i en eller anden fiks Idé om sig selv. Sligt ligger jo til Familien, hører jeg. Hans Moder var nok — efter hvad Pastor Petersen